

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

لیکوال: اکادمیسین محمد اعظم سیستانی

ژباړن: سیلانی

۲۰۲۰/۰۶/۰۵

د احمدشاه بابا د ۲۴۸ تلین په ویاړ!

روح دي بناد! احمد شاه بابا، چي افغانستان دي مور ته په ميراث پرېښود.

کله چې وینو لږ و ډېر ۶۰ میلیونه گُردان د نړۍ په څلورو هېوادونو (عراق، سوریه، ایران او ترکیه) کې خواوشا سل کاله د خپلواکۍ د ترلاسه کولو او د گُردستان په نوم د یو خپلواک هېواد د جوړولو له پاره وسلواله مبارزه کوي. تر دې دمه په دغه لاره کې له ۴۰۰ زرو زیاتو کردي نارینه، ښځینه، پېغلو، ځوانانو او ماشومانو سر بښندي ورکړي، مگر دوی لا تر اوسه د یو خپلواک هېواد په جوړولو او د خپلواکۍ په تر لاسه کولو بریالی شوي نه دي. زه د هغه ۲۵ کلن ځوان او د افغانستان د بنسټ اېښودونکي په سوچ کې شم چې هېڅ نظامي او حربي پوهنتون یې نه و لوستی، مگر له نظامي او سیاسي زورورتیا څخه برخمن و .

احمد خان ابدالي د کندهار له سدوزیو څخه و، دی ۱۷۲۲ ز کال په هرات ولایت کې دې نړۍ ته سترگی وغوړولی. په ۱۷۳۱ ز کال، کله چې دده مشر ورور ذوالفقار خان د نادر افشار له خوا ماتې وخوړه، دی خپل پلرني ټاټوبي کندهار ته راستون شو، هلته د شاه حسین هوتکي له خوا زنداني شو او ۸ کاله یې په زندان کې تېر کړل. کله چې نادر افشار په ۱۷۳۸ ز کال د کندهار ښار فتح کړ، دی او مشر ورور یې ذوالفقار خان له زندان څخه د ایران مازندران ته تبعید کړل. احمد خان ابدالي په ۱۸ کلنۍ کې د نادر افشار د پوځ لیکو ته د ننه شو او له ۱۷۴۰ - ۱۷۴۷ ز کال پورې د نادر افشار په یرغلونو او جگړو کې یې د افغاني پوځ سره گډوند درلود او په جگړو بریالی را ستون شو.

مور باید د رب ستاینه وکړو او له احمد شاه بابا څخه مننه وکړو، هغه دا چې دنادر افشار له وژل کېدو وروسته، هغه د ایران له خبوشان (قوچان) څخه کندهار ته له افغان جنگیالیو سره یوځای راستون شو. هغه ددې پرځای چې جنگیالیو رخصت کړي تر څو خپلو کورونو ته ولاړ شي، خو برعکس نوموړی د خپلو هېواد والو په سوچ کې شو، ترڅو هېواد وال یې د تل له پاره د پردیو له تېریو او ظلمونو څخه په کراره شي. دی د افغاني لښکرو له مشرانو څخه وغږېده او دوی یې په شپږسرخ سیمه کې د لویې جرگې لپاره را وبلل، تر څو له خپل منځ څخه یو کس د پادشاه یا زعيم په توگه وټاکي، چې له دې وروسته ددې خاوري او افغانانو د مشرتوب مسؤلیت په غاړه واخلي، چې بالاخره د اتو ورځو خبرو اترو او مذاکراتو وروسته په جرگه کې ښکېل افغانان د پادشاه په ټاکلو او د یو خپلواک هېواد په جوړولو بریالی شول.

وروسته له ۶۰۰ کلونو د پخواني خراسان پر کنډوالو د افغانستان منځته را تلل او د یرغلگرو (خوارزمشاهیانو، مغولانو، تیموریانو، د هند بابریانو، تیموریانو، ایرانی صفویانو او په ځانگړې توگه د نادر افشار) هغه ظلمونه چې د خلکو له سرونو څخه یې منارونه جوړول په هر ځای کې و. هر ملي او با احساسه کس دې ته اړ کوي تر څو دې ستر انسان (احمد شاه بابا) ته د درناوي سر تیت کړي او له هغه څخه مننه وکړي، چې مونږ ته یې د افغانستان په نامه هېواد په میراث پرېښود.

کله چې مور په منځنۍ آسیا کې د گُردی او فلسطیني وگړو بی ساري مبارزې او سربښندي وینو، نو باید ځانونه خوشبخته وگڼو، چې ۲۷۰ کاله وړاندې د اکتوبر په میاشت کې ددې هېواد د یو زړور او پر وطن مین بجي په مشري مو، پرته له زیانونو او تلفاتو په ۱۷۴۷ ز کال د یو خپلواک هېواد بنسټ کېښود، تر څو له دې وروسته هېڅ پردی

د پاڼو شمېره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رایرلو مخکې په خبر و لولئ

صوبه دار، والي او حاکم زموږ پر وگړو واکمن نشي او خپله د خپل برخليک واکمنان شو. يعنې خپله يې وکړو او خپله يې ورېښو او په فردي او ټولنيزو لارو کې د هغه مصروفولو واک ولرو.

رېښتيا هم که احمد شاه بابا نه وي، نن به مو د افغانستان په نوم هېواد نه درلود، چې بچيانو يې په نوم وپارلي وي. احمد شاه بابا د يو زورور، سربندونکي او د برخليک ټاکونکو جگړو د فاتح او د يو افغان رهبر په توگه، په سفرونو کې د ربړو او نورو ډېرو بېلابېلو حياتي او حيثيتي گواښونو په زغملو سره افغانانو ته وپار وړ په برخه کړ.

احمد شاه بابا هېڅ کله خپل هېواد ته خيانت نه دی کړی او خپل هېواد وال يې خوار و حقير نه دي گڼلي. هېڅکله يې ځان له خپلو هېواد والو لور نه دی گڼلی. هېڅکله يې په عيش و نوش او خوش گزراني وقت نه دی تېر کړی. هېڅکله يې له کوم بهرني ځواک څخه امر نه دی تتر لاسه کړی، چې پر خپلو هېواد والو ظلم وکړي. احمد شاه بابا پر ته د هېواد له خپلواکۍ او د هېواد والو له هوساينې او سوکالي څخه بله هيله او آرمان نه درلود. دا په داسې حال کې ده، چې نوموړي خول اخیسته او خول به يې نورو ته وربښه، خو ده هېڅ کله په خپل سر خول نه کېښود، بلکې د نورو هېواد والو په شان يې لونگې پر سر کېښوده، له هغوی سره به پر فرش کړي ځمکې کېښناسته او د هغوی ستونزو ته به يې غوږ نيو، ترڅو دمظلومانو غږ واوري. احمد شاه بابا د يو زړه سوانده پلار په شان له خپلو هېواد والو سره ناسته ولاړه درلوده، همدا لامل و، چې خلکو هغه ته «بابا» ويل.

انگليسي د پلومات او تاريخ ليکونکي الفنسټون ليکلي: «په رېښتيا سره که چېرې په آسيا کې کوم شاه د خپل ملت له خوا د درنښت وړ وي، هغه پرته له احمد شاه بل څوک نه دی.» (الفنسټن، افغانان، ترجمه فکرتن، ۳۸۱ مخ)

روح يې ښاد او يادونه يې تلپاتي!